

Sygn. akt I UK 264/15

POSTANOWIENIE

Dnia 5 maja 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska

w sprawie z odwołania W. H.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w C.
o prawo do emerytury,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 5 maja 2016 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 30 stycznia 2015 r., sygn. akt III AUa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w [...] wyrokiem z dnia 30 stycznia 2015 r. oddalił apelację ubezpieczonego od wyroku Sądu Okręgowego w C. z dnia 10 września 2013 r., którym oddalono odwołanie W. H. od decyzji ZUS Oddziału w C. z dnia 20 lutego 2013 r., odmawiającej prawa do emerytury w wieku obniżonym z tytułu pracy w szczególnych warunkach.

Ubezpieczony wywiódł skargę kasacyjną od tego wyroku, opierając ją na podstawie naruszenia prawa materialnego, tj. art. 32 ust. 1 i 2 oraz art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w związku z wykazem A działu XIV poz. 16 załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, a także na podstawie naruszenia prawa procesowego, tj.

art. 386 § 4 k.p.c., art. 227 k.p.c. i art. 233 k.p.c.

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania oraz orzeczenia o kosztach postępowania, ewentualnie o zmianę tego wyroku i orzeczenie, że ubezpieczonemu przysługuje prawo do wcześniejszej emerytury, a także o zasądzenie od organu rentowego kosztów postępowania.

W skardze kasacyjnej zawarty jest wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania z uwagi na to, w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Jednym z koniecznych elementów skargi kasacyjnej jest, jak wynika z art. 398⁴ § 2 k.p.c., wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania i jego uzasadnienie. Wymóg ten wiąże się, jak wielokrotnie wyjaśniano w orzecznictwie Sądu Najwyższego, z przesłankami rozważanymi przez ten Sąd podczas tzw. „przedsądu”, a więc na posiedzeniu, którego przedmiotem jest przyjęcie lub odmowa przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Przesłanki te określone są w art. 398⁹ § 1 k.p.c. i tylko one podlegają badaniu w tej fazie postępowania, a przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania następuje wtedy, gdy zachodzi choćby jedna z nich. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania winno zatem koncentrować się na wykazaniu istnienia takiej przesłanki, przy czym treść tego uzasadnienia nie może być dowolna, bo konieczne jest oparcie jej na argumentacji jurydycznej.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony w ten sposób, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, nie można jednak uznać, że skarżący zdołał wykazać istnienie tej przesłanki.

Zagadnienie prawne jest to problem, który wiąże się z określonym przepisem prawa materialnego lub procesowego, którego wyjaśnienie ma nie tylko znaczenie dla rozstrzygnięcia konkretnej, jednostkowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Dlatego sformułowanie zagadnienia prawnego uzasadniającego wniosek o rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno nastąpić przez wskazanie konkretnych przepisów prawa, których ono dotyczy i przedstawienie

argumentów prowadzących do rozbieżnych ocen (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002 nr 1, poz. 11; z 13 sierpnia 2002 r., I PKN 649/01, OSNP 2004 nr 9, poz. 158 oraz z 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, Wokanda 2004 7-8, poz. 51). Sformułowane przez skarżącego pytanie o to, „czy do uznania za wykonywanie pracy stale i w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku określonym w Wykazie A dział XIV pkt 16 rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. 1983 r. Nr 8, poz. 43) wymagane jest nieustanne, nieprzerwane fizyczne przebywanie w określonym w wykazie miejscu, czy też dopuszczalne są przerwy immanentnie wynikające ze specyfiki pracy” odbiega od podstawy faktycznej rozstrzygnięcia Sądu Apelacyjnego, który uznał, że ubezpieczony jako mechanik dokonywał napraw wszelkiego rodzaju pojazdów i maszyn będących w dyspozycji jego pracodawcy, poświęcając tylko część czasu pracy na naprawy w kanałach remontowych. Inaczej rzecz ujmując, Sąd odwoławczy uznał, że w ciągu dniówki roboczej skarżący wykonywał różne rodzaje prac, z których tylko niektóre (naprawy w kanałach remontowych) zaliczane są do prac w warunkach szczególnych, co doprowadziło do wniosku, że nie wykonywał pracy w szczególnych warunkach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Zgodnie bowiem z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, przy ustalaniu okresów pracy w szczególnych warunkach, wymaganych do nabycia prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym, nie jest dopuszczalne zaliczanie innych równocześnie wykonywanych prac w ramach dobowej miary czasu pracy, które nie zostały wymienione w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia (por. wyroki z dnia 24 listopada 2010 r., I UK 128/10, LEX nr 707405; z dnia 22 kwietnia 2011 r., I UK 351/10, LEX nr 863944; z dnia 26 maja 2011 r., II UK 356/10, LEX nr 901608; z dnia 19 marca 2012 r., II UK 166/11, LEX nr 1171002; z dnia 12 kwietnia 2012 r., II UK 233/11, OSNP 2013 nr 7-8, poz. 86 i szeroko powołane w nich orzecznictwo). Stąd pytanie przedstawione przez skarżącego, odnosząc się do „przerw immanentnie wynikających ze specyfiki pracy” mechanika wykonującego naprawy w kanałach remontowych, dotyczy zupełnie innego stanu faktycznego niż przyjęty za podstawę rozstrzygnięcia, co oznacza, że tego rodzaju zagadnienie w ogóle nie występuje w sprawie.

Niemożliwe jest zaś przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na okoliczności, które nie mogłyby być uwzględnione przy rozpoznawaniu tej skargi.

Skarżący nie zdołał więc przekonać o potrzebie rozpoznania jego skargi przez Sąd Najwyższy, wobec czego z mocy art. 398⁹ k.p.c. należało postanowić jak w sentencji.